

Vänsterpress om primärvalen i USA – mars 2016

De amerikanska primärvalen har pågått sedan början av februari.

Bland republikanerna har Donald Trump stärkt sin ställning (vunnit 15 primärval), med Ted Cruz på andra plats (7 primärval vunna). Trean, Marco Rubio, har bara vunnit 2.

Hillary Clinton leder hos demokraterna (hittills segrat i 13 primärval), men Bernie Sanders fortsätter att skörda framgångar (vunnit 9 primärval).

Eftersom USA idag är den enda supermakten kan utvecklingen där få stora konsekvenser för hela världen. Primärvalen ger en möjlighet att få en inblick i de politiska och sociala strömningar som finns under ytan. Det är uppenbart att stora grupper amerikaner är missnöjda med de etablerade politikerna och söker mer eller mindre radikala alternativ. Framgångarna för högerpopulisten Donald Trump och i synnerhet ”socialisten” Bernie Sanders är uttryck för detta. Därför är det märkligt att delar av den svenska vänsterpressen inte visat något intresse för dessa fenomen: *Arbetaren* och *Proletären* har hittills inte skrivit en enda rad om primärvalen.

Se även: [Vänsterpress om de första primärvalen i USA 2016](#) (februari)

Martin Fahlgren 12/3 2016

Innehåll

Flamman	1
<i>Identitet och klass i den amerikanska södern</i>	1
<i>Arbetarklassen är inte en arg vit man</i>	2
Internationalen	2
<i>Sanders seger i Michigan kan spegla resten av valet</i>	2
Offensiv	4
<i>Bernie Sanders skakar om USA</i>	4

Flamman

Identitet och klass i den amerikanska södern

Jonas Elvander

Flamman 2/3 2016

Clintons och Sanders kamp om demokraternas nominering är en strid mellan identitets- och klasspolitik.

Det brukar sägas att vänsterns problem sedan åttiotalet har berott på ett alltför stort fokus på identitetspolitik på bekostnad av ekonomisk klasspolitik. Det går att diskutera det påståendet till leda. Men det är svårt att förneka att ett skifte har skett i västvärlden över hela den politiska skalan under denna period från en klassbaserad politisk diskurs till fokus på enskilda samhällsgruppers rättigheter. Det är heller ingen hemlighet att dagens identitetskultur passar mer än väl in i den nyliberala ekonomin.

Ett bra exempel på det är demokraternas pågående primärval i USA. Hillary Clinton och Bernie Sanders har den senaste tiden slitit hårt för att locka svarta väljare i flera av de delstater som röstade i tisdags. Clinton har sedan länge ett starkt stöd bland svarta medan många på flera håll aldrig har hört talas om Sanders. Det är ju ofta lotten som faller på en underdog. Men om man jämför de två kandidaternas sätt att nå ut till och tala till svarta hittar man fler orsaker till gapet.

Några dagar efter segern i New Hampshire talar Sanders på en företrädesvis svart gymnasieskola i Minneapolis. Stämningen blir snabbt spänd då flera elever pressar honom i frågan om skadestånd för slaveriet. Sanders försöker undvika frågan, talar om diskriminering och förtryck mot alla minoriteter, hur "fienden" (Wall Street) försöker splittra folket, hur alla måste stå enade. Då frågar en kvinna i publiken varför han aldrig tar ordet "svart" i sin mun: "Varje gång du talar om svarta inkluderar du andra minoriteter. Kan du tala specifikt om svarta och skadeståndet?"

Episoden illustrerar Sanders problem. När Clinton talar om svarta frågor talar hon till svarta personer. Hon nämner namnen på svarta som skjutits av polisen. Hon tar i åhörarna, ställer upp på bild och påminner om allt hon gjort för den svarta gemenskapen. När Sanders talar om svarta frågor talar han om rasism.

Det faktum att en stor majoritet av den svarta befolkningen skulle tjäna på Sanders politik blir irrelevant när han inte kan visa på reformer som är riktade till just deras grupp. Denna logik känner Clinton väl till. Till exempel har hon nyligen kritiserat Sanders förslag på att avskaffa studieavgifter vid högskolor för att det inte tar hänsyn till de uteslutande svarta universitet som existerar sedan sextiotalet. Hälften av dessa är privata och skulle under Sanders politik förlora stora delar av sina inkomster. Clinton, som generellt inte har något emot skyhöga studieavgifter, har däremot föreslagit att öka stödet till de så kallade Historically Black Colleges and Universities.

Så arbetar Hillary Clinton. Hon har riktat in sig på ett par nyckelfrågor, såsom polisbrutalitet, för att visa att hon står på de svartas sida. Att hennes ekonomiska politik inte skulle gynna majoriteten av svarta nämnvärt är då lätt att glömma bort. Trots att hon tillsammans med sin make drev igenom välfärds- och fängelsereformer som ledde till ökad fattigdom, kriminalitet och fängelsevistelse bland svarta ses hon alltså som en hjälte i många svarta kretsar för sina ideella insatser. I South Carolina vann hon 86 procent av de svartas röster.

Clintons bild av USA har liknats vid en krossad spegel: ett myller av skärvor som representerar svarta, kvinnor, latinos, homosexuella, asiater, transpersoner och så vidare, som

alla ska få lite av godiset. Bernie Sanders bild är i så fall en tudelad spegel: de superrika och resten. Det är inte konstigt att han mest når ut till vita. Appellerar man till "resten" appellerar man till majoritetssamhället. Att bedriva klasspolitik i ett land som USA kräver en känslighet som Sanders ännu inte gett prov på. Tisdagens valutgång (som i skrivande stund ännu inte är klart) kan bli en bekräftelse på det.

Arbetarklassen är inte en arg vit man

Jonas Wikström

Flamman 9/3 2016

Inför primärvalet i Michigan (8/3) kunde man i amerikanska medier läsa spekulationer om huruvida statens "vita arbetarklass" skulle stödja Donald Trump, och om de kanske skulle blåsa nytt liv i Bernie Sanders kampanj. Det kan tyckas befriande att den amerikanska valbevakningen pratar öppet om klass. Men det är någonting lurtt med alltihop.

När det skrivs om arbetarklassen, är den alltid vit. Svarta eller latinamerikaner däremot beskrivs sällan utifrån sin position i arbetslivet – trots att de i många fall arbetar sida vid sida med de som tillhör "den vita arbetarklassen". Det är förstås orimligt att alltid räkna bort den erfarenheten. Men så gör man i USA.

När man på det sättet skalar bort den del av arbetarklassen som traditionellt har sympatier för demokraterna, blir den återstående delen – den vita, som nu får representera hela arbetarklassen – plötsligt mer konservativ och främlingsfientlig. Begrepp som "arga unga vita män" kan då spridas som en slags synonym till hela arbetarklassen. "Väljarkårens mest bigotta och okunniga segment", som Per T Ohlsson vräkte ur sig om Trumps väljarbas i *Sydsvenskan* (6/3). Kvinnorna osynliggörs också på vägen. Kvar blir en beskrivning av arbetarklassen som är lika mycket politisk som social. En arbetare är en bitter, fördomsfull man som röstar på populister. Vem vill då kalla sig arbetare, och vem vill då stödja en jämlikhetspolitik för att förbättra arbetarklassens villkor? Det är de långsiktiga konsekvenserna om vänstern inte vinner striden om en rättvis beskrivning av arbetarklassen.

Samma sätt att prata om "vit arbetarklass" har importerats också till svensk debatt. Här dyker begreppet oftast upp när man ska beskriva SD-väljarna. Det är en bitter ironi för alla som längtat efter att höra fler prata klass. När de så äntligen gör det, är det bara för att beskriva en väljare som röstar rasistiskt, en grupp som det plötsligt är okej att ha en helt oförsonlig attityd till. I populärkulturen är arbetarklassen en man på landsbygden, på väg att utrotas. Att hundratusentals nyanlända svenskar gått upp i arbetarklassen de senaste åren osynliggörs. Det är viktigare än någonsin att vänstern bidrar till att bredda och färgsätta arbetarklassen. Innan ordet bara betyder allt dåligt man kan tänka sig.

Internationalen

Sanders seger i Michigan kan spegla resten av valet

Emma Lundström

Internationalen 10/3 2016

Opinionsundersökningarna hade helt fel. Det blev ingen storseger för Hillary Clinton i primärvalet i den både symboliskt och politiskt viktiga delstaten Michigan. Istället vann Bernie Sanders med 50 procent mot 48. Alla som har sett rörelsen kring senatoren från Vermont som ett luftslott som när som helst kan sjunka ihop, har nu fått mer än tillräckligt med bevis på att så inte är fallet. Den politiska revolutionen fortsätter att växa i USA.

Michigan skulle vara en del av Clintons så kallade "brandvägg" av stater där den afro-amerikanska befolkningen skulle ta henne till en säker seger. Men tisdagens valresultat visar

att det är stor skillnad på politisk inställning mellan konservativa afroamerikanska väljare i de södra delstaterna, och urbana afroamerikanska väljare i Michigan, en delstat med stora sociala och ekonomiska sår efter industrinedläggningar.

Det var ganska märkligt att opinionsundersökningarna innan valet visade en klar seger för Hillary Clinton med så mycket som 20 till 30 procent i en industristat där Bernie Sanders budskap om social och ekonomisk rättvisa och jämlikhet, mot frihandelsavtal och ett riggat politiskt system borde passa som hand i handske. Hillary Clinton försökte också i sista stund vinna fler arbetarväljare med löften om ett räddningspaket till bilindustrin, samtidigt som hon attackerade Bernie Sanders för att vara emot en sådan räddning. Utspelet slog tillbaka på henne själv och kan vara en av anledningarna till förlusten. Ett lika stort misslyckande som när hon försökte få det att framstå som att Sanders, med sitt förslag om sjukvård för alla, vill skrota Obamacare.

Varför är en seger i Michigan så viktig? Därför att det är den största och mest mångfacetterade delstat som Bernie Sanders har vunnit hittills. Valresultatet i Michigan anses av många demokrater vara en tydlig indikator på hur det kommer att gå i resten av valet eftersom väljarbasen där är väldigt lik den i många av de delstater som ännu inte har röstat. Sanders-kampanjen har haft sitt kontor i den hårt drabbade staden Flint vars befolkning till 59 procent är afroamerikansk. Att han i högre grad än förut vann röster bland afroamerikanska väljare tyder på att det bara kommer att gå bättre hädanefter. Dessutom vann han stort i Dearborn, den stad som har störst arabiskmuslimsk befolkning i landet.

Men trots Michigan, och trots att Bernie Sanders under helgen sopade banan med Hillary Clinton i både Nebraska, Kansas och Maine, fortsätter de traditionella nyhetsmedierna att lägga allt krut på att rapportera om Donalds Trump när det gäller Republikanerna, samtidigt som de försöker få Hillary Clinton att framstå som den enda verkliga kandidaten för

Demokraterna. Det är bara det att de konservativa delstater där Hillary Clinton går hem ofta går till Republikanerna i slutänden.

Situationen just nu är alltså inte att Hillary Clinton vinner jordskredsseger på jordskredsseger och att Bernie Sanders borde kliva av och ge henne fritt spelrum som många hävdar. Rent faktiskt har hon hittills kammat ihop elva delstater mot Sanders åtta. Av de 24 procent av delegaterna som hittills har fördelats är det mindre än 200 delegaters skillnad mellan de båda kandidaterna. Och då har två tredjedelar av delstaterna ännu inte röstat. För att vinna krävs det 2,383 delegater. Clintons alla superdelegater bör inte räknas in i jämförelsen eftersom de troligen bara backar upp henne så länge de tror att de backar upp en vinnare.

Det var vad ledningen inom Demokraterna trodde att Hillary Clinton var. En vinnare. Etablissemanget räknade kallt med att hon skulle vara den enda rimliga kandidaten vid det här laget.

Så blev det inte. Istället står det och väger mellan de båda kandidaterna. Något som kan få vågen att tippa över för många väljare är valbarhet i jämförelse med Republikanernas presidentkandidater. De senaste nationella opinionsundersökningarna, bland annat från CNN, visar att det amerikanska folket anser att Bernie Sanders skulle ha betydligt större chans att vinna mot republikanerna än Hillary Clinton.

Det amerikanska primärvalet pågår fram till mitten av juni. Den 15 mars är det val i Ohio, Missouri, Florida, North Carolina, och Illinois. Ohio och Illinois har många likheter med Michigan. Flera av de mest Sandersvänliga delstaterna röstar i april och maj, och den sjunde juni är det dags för kampen om avgörande Kalifornien.

Det ser ljusst ut för Bernie Sanders och gräsrotsrörelsen. Allt fler börjar förutspå att han kommer att ta ledningen framemot sommaren. Tvärtemot vad Clintonkampanjen har hävdad så vinner Sanders på att allt fler väljare får möjlighet att lära känna honom och förstå vad han står för. En viktig orsak till det, enligt en ny opinionsundersökning, är ärlighet. Väljarna anser att Bernie Sanders är den mest ärliga och medmänskliga kandidaten av dem allihop. Endast 30 procent tycker detsamma om Hillary Clinton.

Offensiv

Bernie Sanders skakar om USA

Arne Johansson

Offensiv 10/3 2016

Att en man som kallar sig socialist och säger sig vilja se en politisk revolution mot Wall Street och USA:s miljardärsklass har störst chans att slå samtliga republikanska presidentkandidater tyder på en enorm underström av kritik mot den rådande ordningen. Opinionsundersökning efter opinionsundersökning visar att Bernie Sanders skulle ha större chans att slå Donald Trump än Hillary Clinton, som dessutom ligger under gentemot alla andra republikanska kandidater – medan alla dessa skulle slås av Sanders.

Sanders seger i industridelstaten Michigan i tisdags (den 8 mars) kom som en överraskning för alla, inkluderat honom själv. "För Clinton var det ett svidande nederlag i en delstat som hon såg som en symbol för sin kampanj", skrev New York Times och menade vidare att resultatet gav ett nytt besked om att Clinton har ett svagt stöd bland arbetare och oberoende väljare, vilka i många fall är unga som har entusiasmerats av Sanders kampanj. 81 procent av väljarna i åldern 18 till 29 år i Michigan röstade på Sanders.

Den oväntade framgången kan mycket väl ge Sanders kampanj ett nytt momentum, samtidigt som det demokratiska partiets etablissemang, med stöd av media och andra delar av etablissemang, nu kommer att trappa upp sin kampanj för att stoppa Sanders.

Även om Clinton kan stå som förlorare i primärvalen kan hon räkna med att få ”superdelegaternas” röster vid det demokratiska konvent som till sist utser vem som ska bli Demokraternas presidentkandidat. ”Superdelegaterna” är en samling partibossar som har valt sig själva och som utgör nära en sjättedel av konventets delegater. Då, om inte förr, kommer Sanderskampanj att stå inför ett avgörande vägskäl.

Eller som CWI-sympatisörerna Ty Moore och Phillip Locker i Socialist Alternative skriver: ”Bernies politiska revolution kommer att strypas om den förblir fånglad inom det storföretagsstyrda partiet. Sanders måste köra hela vägen till presidentvalet i november och lägga grunden för ett nytt parti av de 99 procenten”.

Socialist Alternative avvisar medias trötta argument om att Bernie Sanders och hans demokratiska socialism skulle stå alltför långt till vänster om de amerikanska väljarna. ”I själva verket har Sanders kampanj fått ett enormt stöd och mött en mycket större entusiasm från gräsrotterna än Clintons.” Vilket utfallet i Michigan gav ett kraftfullt besked om. Bernie Sanders kampanj har, trots ogynnsam terräng – det demokratiska partiets primärval – och medias bojkott, uppnått historiska framgångar, ”Enbart med hjälp av massmöten och sociala medier gick Sanders från ensiffriga procenttal i opinionsundersökningarna till ett dött lopp med Clinton i början av februari”, skriver Moore och Locker.

Bland ungdomar har Sanders uppmaning till en politisk revolution och socialistiska förslag – som gratis högre utbildning – vunnit överväldigande stöd. Sanders lyckades i februari samla in 42 miljoner dollar från det rekordartade antalet av 1,4 miljoner enskilda bidragsgivare, bättre än Clinton för andra månaden i rad. Detta är helt utan motstycke för en kandidat som vägrar ta emot bidrag från företag.

Gräsrotsrörelsen bakom Bernie vill fortsätta kämpa och drivs av en sund beslutsamhet om att övervinna alla hinder. Detta är den anda som driver Socialist Alternatives medlemmar över hela landet som har mobiliserat tusentals genom #MarchForBernie-åtgärder, ”Labor for Bernie”-aktiviteter, offentliga debatter och en massa samhällsengagemang.

Det är under denna pågående fortsatta mobilisering som diskussionen om inriktningen av kampanjen efter att Clinton sannolikt har utsetts till presidentkandidat. Den centrala invändningen mot att Sanders skulle fortsätta mot presidentvalet som en oberoende kandidat är – som Bernie själv har argumenterat – hotet att bli en ”spoiler” som kan bädda för en republikansk seger i november. ”Och med Trump som den idag mest sannolika republikanska kandidaten är det fullt förståeligt att miljontals vill göra allt för att trycka tillbaka detta hot från höger.”

Problemet är bara att Hillary Clinton är den värsta tänkbara kandidaten till att beseгра Donald Trumps högerpopulism. ”Vid sidan av Bush-familjen är Clintons politiska dynasti den mest levande symbolen för USA:s politiska etablissemang.”

Hittills har Sanders ”demokratiska socialism” fångat upp ett bredare stöd mot etablissemang än Trumps hatiska högerpopulism. Om Sanders försöker kanalisera sina anhängare till stöd för Clintons Wall Street-kampanj innebär detta att Trump kan framstå som den enda oppositionella rösten mot etablissemang i presidentvalet i ett läge när tiotals fler miljoner börjar intressera sig för valet.

Sanders har därför ett politiskt ansvar att köra vidare, både för att ge ett alternativ till företagets kandidater och till att undergräva Trump. Om Sanders vägrar att gå vidare som en

kandidat i presidentvalet skulle detta vara ett grundläggande fel som i praktiken skulle tjäna till att stärka Trump. Sanders har sagt att han inte vill bli en ”spoiler”. Men varför då inte åtminstone undersöka möjligheten till att i alla fall ställa upp i alla de så kallat ”säkra” stater som antingen kommer att vinnas av demokratiska eller republikanska kandidater?

En Sanderskampanj ända fram till presidentvalet i november, även om den bara finns på röstsedeln i 40 stater eller fler, kan lägga grunden till en ny organiserad kraft som kan fortsätta kampen efter 2016.

Enligt Socialist Alternative har Sanders kampanj gett en historisk chans ”att starta ett nytt massbaserat vänsterparti som dramatiskt skulle kan förändra amerikansk politik, i synnerhet om den är kopplad till en diskussion om socialistisk förändring och stöd till att öppna en ny era av social kamp. Kampen för en politisk revolution måste fortsätta bortom november.”